

گزارش «ایران» از متن و حاشیه کنفرانس امنیتی مونیخ

امنیت محفلی، علیه صلح جهانی

امنیت زدایی

از منطقه،

واقعی ترین

خواسته غرب

است و جنگ

در اوکراین

تنها به مناطق

درگیری

محدود

نیست؛ بلکه

شعاع آن

تمام جهان

را دربر خواهد

گرفت.

به گمان غرب،

پیروزی روسیه

یا حتی به نقطه

صفر رسیدن

آن، برای آمریکا

و ناتو مسأله‌ای

حیثیتی است

که می تواند

وجهه هژمونی

آن را در دنیا

تخریب کند.

از این رو،

اگرچه صلح

دست‌یافتنی ترین

گزینه است

اما برای غرب

گزینه آخر

محسوب

می شود

گزارش تحلیلی

فائزه سادات یوسفی

روزنامه نگار

نظر به چالش کشیده شده است؛ در نتیجه با فراری رویه جلو اعضای ناتو میدان دیپلماسی روسیه و ایران را محدود کرده و سعی دارند بر شکست های خود سرپوش بگذارند.

غیبت ایران و روسیه از کنفرانس نشانه قدرت تأثیرگذاری آنها در جهان است

کنفرانس اخیر مونیخ با محوریت جنگ اوکراین و ارسال سلاح به این کشور برگزار شد که به طور ضمنی هدفی مانند ایجاد اختلال در روابط ایران، روسیه و حتی چین و زمینه سازی برای ایجاد فشار بر آنها را نیز دنبال می کرد. رصد گفت‌وگوها و راه حل های طرح شده نشان داد که آلمان به همراه دیگر کشورهای غربی و عضو ناتو، سعی کردند از این برنامه به منظور توانمندی، افزایش تعدادات مشترک و تقویت جبهه جنگی خود علیه روسیه در جنگ اوکراین بهره ببرند؛ یعنی یک کنفرانس امنیتی بین المللی رسماً با حذف چند کشور مهم در راستای منافع غرب مصادره شد.

اما این موضوع روی دیگری هم دارد؛ عدم دعوت از روسیه و ایران در این کنفرانس، نشان دهنده وزن بالای آنان در روند مناسبات امنیتی نه تنها جنگ اوکراین و به خصوص در جهان است. چرا که این کنفرانس رسماً به مجالی برای مقابله با این دو کشور تبدیل شد و تمام کشورهای شرکت کننده به زعم خود به دنبال تدابیری برای به حداقل رساندن نتایج سیاست های ایران و روسیه بودند!

نتایج جنگ اوکراین را باید شاخص مهمی در تغییر نظم جهانی و یکی از مؤلفه های اساسی برای گذر از هژمونی آمریکا دانست؛ موضوعی که تحلیلگران غربی نیز به آن اشاره کرده اند. حال و روز امروز اروپا و غرب در جنگ اوکراین، به نحوی است که لزوم استفاده از ظرفیت های بین المللی برای به دام انداختن کشورهای مختلف در جهت همراستایی با سیاست های غرب، مهم تلقی می شود. حذف تریبون ایران و روسیه که با انتقاد برخی کشورهای حاضر در کنفرانس همراه شد، به روشنی یکجانبه گرایی آمریکا و میل به تکمیلی در محفل های بین المللی را نشان می دهد.

فرسایشی شدن نبرد در اوکراین، عدم دست یابی به نتیجه ای تعیین کننده و نبود چشم انداز مشخصی برای آینده نگاری آن، از عمده چالش های امروز غرب است که در برابر آن راه حلی پیش روی خود نمی بیند. از سویی دیگر، تغییرات در سطح منطقه، رویکردانی نسبی کشورها از آمریکا و مطوف شدن نگاه ها به شرق، علی رغم تمام تلاش های این کشور نیز پیچیدگی مسائل پیش روی مقامات آمریکایی افزوده است.

یکی دیگر از وجوه این گردهمایی، قوت قلب برای نمایش همبستگی در ناتو بود، به طوری که وزیر دفاع آلمان بیان داشت: «وحدتی که در کنفرانس امنیتی مونیخ دیدم، من را نسبت به وضعیت فعلی امیدوار می کند». اما واقعیتی که در میان مردم اروپا وجود دارد تفاوت آشکاری با این مواضع دارد و بخشی از آنها با ادامه جنگ و تحمل هزینه های آن مخالف هستند. به هر حال، طولانی شدن جنگ اوکراین، تبعات اجتناب ناپذیری را برای قاره اروپا در پی داشته که نه تنها موجب نارضایتی کارشناسان اروپایی شده بلکه باعث نگرانی باقی کشورهای منطقه چون پاکستان نیز شده است.

صلح؛ دست‌یافتنی ترین گزینه‌ای که غرب به دنبال آن نیست

به نظری می رسد علی رغم رسالت این کنفرانس، «امنیت زدایی» نتیجه دیگری نیست بوده است. وعده ارسال تسلیحات به اوکراین، حمایت های مادی حتی تا دو برابر و اعلام ورود سلاح های ناتو به جنگ،

کنفرانس امنیتی مونیخ در حال برگزاری است. (AFP)

بیانگر آن است که تنها استراتژی ناتو در آستانه یک سالگی جنگ اوکراین، شعله ور نگه داشتن آتش جنگ است. نتیجه چنین اقدامی، چیزی جز از دست رفتن آرامش و امنیت در مناطق درگیری و حتی امکان تسری آنها در آینده بر دیگر مناطق نخواهد بود. امنیت زدایی از منطقه، واقعی ترین خواسته غرب است و جنگ در اوکراین تنها به شعاع آن تمام جهان را دربر خواهد گرفت.

به گمان غرب، پیروزی روسیه یا حتی به نقطه صفر رسیدن آن، برای آمریکا و ناتو مسأله ای حیثیتی است که می تواند وجهه هژمونی آن را در دنیا تخریب کند. از این رو، اگرچه صلح دست یافتنی ترین گزینه است اما برای غرب گزینه آخر محسوب می شود.

اما ارسال سلاح به اوکراین، تنها ناظر به جنگ نیست؛ بلکه حجم سلاح سرازیر شده به این کشور به گونه ای خواهد بود که به انبار مهمات غرب تبدیل شود و تهدیدی علیه کشورهای دیگر به شمار آید. از آنجایی که ارسال تجهیزات، از بسترهای مهم برای تشدید جنگ و دور شدن از صلح و مذاکرات دیپلماتیک برای حل و فصل و کاهش تنش ها در اوکراین است، آنها با استفاده از ظرفیت این کنفرانس، هر گونه راه مسالمت آمیز برای پایان دادن به جنگ را بسته و با ارسال سلاح به طور تدریجی، طرح طولانی و فرسایشی کردن جنگ را به منظور تضعیف تداوم می بخشند.

برای خود ترسیم کرده اند، تحقق بخشند. حال تقویت روابط و پررنگ شدن قربانیت های استراتژیک روسیه و ایران (که پیش تر در جنگ سوریه هم خود را نشان داده بود)، آنها را به این واهمه انداخته که نقشه راه نفوذ امنیتی ناتو در غرب آسیا به گونه ای معکوس رقم بخورد.

تسرس از تکرار تجربه شکست در زمین سوریه، موجب شده که تکاپوی غرب علیه روسیه و ایران به طور تصاعدی افزایش یابد؛ به همین خاطر نه تنها به دلیل وضعیت کنونی، بلکه سعی دارند در آینده هم یک مدل اتحاد امنیتی را در جهان به وجود آورند. مدل امنیتی که می تواند با الحاق چین به آن در شرق آسیا، منجر به اجماع سازی های دیگر کشورها در مقابل ناتو گردد.

فصل جدیدی از سربل «ایران هراسی» به کارگردانی غرب رومانی شد

اظهارات مداخله جویانه مقامات آمریکا و کشورهای متخاصم با محوریت ایران هراسی و باورپذیر کردن آن برای جامعه جهانی زیر لگوی تهدیدآمیز خواندن فعالیت های هسته ای، اتهام زنی حوال موضوع حقوق بشر و کم کم نظامی ایران به روسیه از دیگر جنبه های این کنفرانس بود. روشن است که پیشرفت موشکی و ارتقای توانمندی های تسلیحاتی ایران در طی سال های اخیر و قرار گرفتن در جمع صادرکنندگان ابزارهای نظامی استراتژیک با وجود تحریم ها و همچنین تثبیت کشور بعد از شکست آشوب های طرخی شده، آنها را وادار به چنین اقداماتی برای تکمیل مقابله با ایران کرده است.

آمریکا و تروئیکا اروپا و کشورهای متحد شان در این نشست اهتمام ویژه ای بر ایران، موضوع توافق هسته ای و نمایش سیرک اپوزیسیون داشته اند. آمریکا تلاش کرد که مذاکرات هسته ای را خارج از موضوعیت معرفی کند و با ورود پهلسوی به این نشست، هم فضای موجود را علیه ایران نشان دهد و هم آنها را به رسمیت بشناسد. همواره با پرورده سازی و سیاسی کاری، بهانه های جدیدی را برای مخالفان جمهوری اسلامی

کنفرانس امنیتی مونیخ

این کنفرانس که در زمینه سیاست های امنیت بین الملل فعالیت می کند، در فوریه هر سال در هتل بایریشر هوف در مونیخ توسط یک شرکت خصوصی برگزار می شود و در آن اظهار نظر، رایزنی، و دیدارهای سیاسی صورت می گیرد.

و طرف مذاکره کننده غربی برای فشار و ایجاد محدودیت های بیشتر بر فعالیت های هسته ای به وجود آورده تا نوک پیکان مقصر در توقف مذاکرات را به سمت ایران نشانه رود.

اما پیوند زدن این موضوعات به فضای اتهام زنی درباره ارسال پهپادهای ایرانی و حتی تسلیحات زمینی سوریه، موجب شده که تکاپوی غرب علیه روسیه و ایران به طور تصاعدی افزایش یابد؛ به همین خاطر نه تنها به دلیل وضعیت کنونی، بلکه سعی دارند در آینده هم یک مدل اتحاد امنیتی را در جهان به وجود آورند. مدل امنیتی که می تواند با الحاق چین به آن در شرق آسیا، منجر به اجماع سازی های دیگر کشورها در مقابل ناتو گردد.

«اپوزیسیون توخالی» تنها راهکار واهی غرب برای مقابله با جمهوری اسلامی است

این کنفرانس، حضور برخی اعضای اپوزیسیون در آن بود. غرب تمام تلاش خود را برای به رسمیت شناختن سیرک اپوزیسیون به کار برده است، اما عدم مقبولیت و باورپذیری این جنبش برای مردم ایران باعث شده تا این راهبرد نیز به نتیجه ای نرسد.

برجسته سازی سخنان و بازنشر لفاظی های باقیمانده رژیم پهلسوی توسط رسانه های ضد انقلاب فارسی زبان نیز در همین راستا و به منظور بادکردن بادکنک ائتلاف اپوزیسیون صورت گرفت. از این حالی است که تا به حال وزن اپوزیسیون به حدی نبوده که حتی برای رسانه های غربی نیز موضوعیتی داشته باشد و انعکاس کم رنگی از آن در رسانه های خارجی ارائه شده است. حضور افراد خودفروخته که توسط مردم ایران رانده شده اند، تنها به یک نشست خبری در حاشیه کنفرانس محدود شد؛ در نتیجه این حضور با وعده ها و تکرار اظهارات بی پایه و بی معنا به اتمام رسید و تا زمانیکه از فقدان چهارچوب مشخص اندیشه و فهم واقعی دشمنان از جامعه ایران را به نمایش گذاشت.

